לא ירלה בחוץ לזמנו וכיפה דפיגול יהיה זה חוץ למקומו א"כ נירסת הספר נכונה ומה"כ אין ראייה דכמה בריתות נמנו שם לפי מה דס"ד מעיקרא ואיכא למימר דהתם קרלו נפקי חוץ למקומו מקרא זועא דפרשה בפ"ב דזבחים דמתרי קרלו נפקי חוץ למקומו מקרא אריכא קדושים וחוץ לזמנו מקרא אריכא דפרשה לו ועוד קשה על פרש"י אמאי קרי לחוץ למקומו פיגול ולחוץ לזמנו יותר דבכל הש"ס חוץ לזמנו קרי פיגול בשלמא לפי' ר"מ משום דחוץ למקומו נפקא לן מדכתיב פיגול יהיה בקרא אריכא להכי קרי ליה פיגול ולכל הפי' קשה אמאי מדכר בבריתא פיגול ברישא והא חוץ לזמנו כתב ברישא ול"ל לפי שהוא קל יותר מחוץ לזמנו דחוץ למקומו אין בו כרת ועוד דהותר מכללו בכמה הוה מהדר ברישא לאוקמא ביה רלוי אין עפי מכהון לזמנו דחמיר ובתר דלא מיהוקמא ליה ביה מהדר לאוקמא בחוץ לזמנו ופרש"י בפ"ק דפסחים (דף פז:) אית דמפרשי פיגול חוץ לזמנו כמו פיגול שבכל הש"ס שהוא חוץ לזמנו אם עון פיגול הרי כבר נאמר לא יחשב ואם עון יותר עותר ממנו ולא נהירא דהכי קאמר הרי כבר נאמר לא ירלה אי לא ירלה הא מעתה הוא מעתה אי אתה מולא שיהא עשה אלא עון קרבן עומאה ומאי שנא דשדינן ליה לקולא? הואיל ומליטו בה קל אחר שהותרה לגבור מכלל איסור שביחיד הלכך שדי ביה כמי לקולא שיהא אין מרלה אותה בקרבן יחיד, קתני מיהא שהותרה תורה אור בגבור אלמא ~~איבר היא בגבור~~ :

* הא אינו נושא אלא עון טומאה שהותרה מבללה בציבור וקשיא לרב ששת: חנאי הוא *דתניא ציץ בין ששנו על מצחו בין שאינו על מצחו מרצה דברי רבי שמעון ר' יהודה אומר עודהו על מצחו מרצה אין עודהו על מצחו אינו מרצה, אמר לו ר"ש כהן גדול ביום"כ יוכיח שאין עודהו על מצחו ומרצה, אמר לו ר' יהודה הנה לכהן גדול ביום"כ שטומאה הותרה לו בציבור מכלל דר"ש סבר טומאה דחויה היא בציבור אמר אביי בנשבר הציץ דכ"ע לא פליגי דלא מרצה, כי פליגי דתלי בסיכתא רבי יהודה סבר על מצח ונשא ורבי שמעון סבר תמיד לרצון לפני ה' מאי "תמיד" אילימא תמיד על מצחו מי משכחת לה מי לא בעי מיעל לבית הכסא ומי לא בעי מינם? אלא תמיד הוא ולרבי יהודה נמי הא כתיב "תמיד" ההוא תמיד שלא יסיח דעתו ממנו כדרבה בר רב הונא *דאמר רבה בר רב הונא "חייב אדם למשמש בתפיליו בכל שעה ושעה קיי מציץ ומה

כמה אינו נושא וכו' · הא-נשון מעתה הוא מעתה אי אתה מולא שיהא עשה אלא עון קרבן עומאה ומאי שנא דשדינן ליה לקולא? הואיל ומליטו בה קל אחר שהותרה לגבור מכלל איסור שביחיד הלכך שדי ביה כמי לקולא שיהא אין מרלה אותה בקרבן יחיד, קתני מיהא שהותרה בגבור אלמא ~~איבר היא בגבור~~ :

כין ששנו הלין על מצחו · של כהן גדול כשהירעה עומאה על הקרבן : יוס"כ · אינו על מצחו בשעת עבודת היום הפנימית שאינו נכנס לפנים בבגדי זהב : שטומאה הותרה לו · שטולו קרבן לגבור ואינו לריך לרלויי לין: מכלל דר"ש סבר דחויה היא · ולין הוא דמרלה עלה והייט תנאי : אמר אביי כו' · מילתא בחפי נפשיה היא לפרושי פלוגתייהו : בסיכתא · יתד : על מצחו ונשא · יהיה על מצח אהרן ונשא אהרן את עון הקדשים (שמות כח) : לחד

* איך אחרי הקלי בסוגייא הזאי מאיטיבה עא שומאה דחותרה/דחויה בציבור
שמות לא שבעה
ודיה אל מצח אהרן ונשא אהרן את עון הקדשים אשר יקדישו בני ישראל לכל מתנות קדשיהם והיה על מצחו תמיד לרצון לפני ה'
** בתוך
מנחות לו:
הסוגייא (נ) נמצא בתוספות לה:סח ד"ה אחרי, אחרי כפר הזאי מאטיבה בדו-טיח

ב"י המקדישין

יד א מיי' פ"ד מהל' גיאלת המקדש הל' ז ופ"ח מהלכות פסולי מוקדשין הל' לד וסיי"ל הלכה יט :

טו ב מיי' פ"ד מהלכות גיאלת מקדש הל' ח :

טז ג מיי' פ"ד מהל' תפילין הלכה יד

כמו עשין כב טוש"ע ח"מ סי' לח סעיף ח :

נוסחא
3. אל מרבה
1) אל מה מרבה
2) מתי מרבה
3) בגין מרבה
בדי לרבות
3) אל לרבות

תוספות ישנים
אלא תמיד מרלה הוא. וקשה לר"ת מה"ת דקידושין פרק האומר (דף סו.) גבי יולאי המלך הקם להם בלין שכין ע"ינ"ך אלמא [לאיזו] בשעת עבודה היה לוכשו ותיקן דבאלו לין בכתיב ביה תמיד וע"כ היה בכל שעה על מלחו ואע"ג דמשפיל ליה לקמן בפרק בא לו (דף סח:) ובתמיד (דף פז:) בגבדי כהונה אי ניתנו ליהנות בהן ובלין יש הגאה שהוא עליו מ"מ מדכתיב תמיד הותר בכל שעה. מ"ר. אבל קלת קשה אי"כ מה שולל הכא תמיד למאי להא בא לבא לאיצטריך כדפרישית וי"ל דלבי יהודה לא היה יכול להעמידו לתתיהו בכל שעה דהא אפילו בשאר בגדי כהונה נמי מספקא ליה דשמא ניתנו ליהנות בהן ומכל מקום שמעינן שפיר מתמיד דיתקן כל שעה אפי' אם הבאר אסורין ולריך נמי דתמיד משמע כל שעה מ"מ מוקמינן ליה תרוייהו. מ"ר.

מבלל דר"ש סבר טומאה דחויה היא בגבור · לא ידענא מאי לחייה מייתי ר"ש מיוה"כ דאפי' כשאינו על מלחו דמרלה דלמא לעולם אינו על מלחו אין מרלה ויוה"כ היינו טעמא דכיון דאי אפשר להיות על מלחו ולרלויי דחיא טומאה כיון דקרבן לגבור הוא דאתא בטומאה מידי דהוה לטומאת גברא דלא מרלי לין עלה ודחיא טומאה וי"ל דה"ק ר"ש כהן גדול ביוה"כ יוכיח דאי נמי הקרבן בידו אפי' אם יש אחרת עהורה אין אומר לו הבא אחרת תחתיה וע"כ היינו משום דאפי' אין עורהו על מלחו מרלה וכיון דאיכא תרתי רלוי אין וקרבן לגבור לא מייתי אחריתי דאי אין עורהו על מלחו אינו מרלה ליה הבא אחרת תחתיה כיון דטומאה דחויה היא וא"ת והאמר לעיל גבי היה מקריב מנחת פרים מאי לאו דחג אלמא נמ"ד טומאה דחויה היא אומר לו הבא אחרת תחתיה אפי' בקרבן לגבור גמור י"ל דהתם אנא דלעיל סבר כר"י בהא דאין עורהו על מלחו אינו מרלה וכגון שאינו על מלחו אי נמי בנשבר הלין ואליבא דכולי עלמא:

ומה